

νοντο λάφυρον άρπαγής, ως λέγει ο πατριάρχης Κωνσταντίας δ από Σιναίου.

Ο δεύτερος ούτος Κτίτωρ από Καισαρείας μητροπολίτης έγένετο πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως τῷ 1565· καταββαδιουργηθείς δέ υπό Μιχαήλ του Κατακουζηνού, του επικληθέντος Σείτάνογλου, παρητήθη τῷ 1572· ανακληθείς δέ πάλιν τὸ δεύτερον τῷ 1579, απέθανε μετὰ μῆνας έννέα.(1)

Ἡ Μονή μετὰ παρέλευσιν χρόνου έκανοῦ έπαθε πάλιν και έγένετο ανάγκη μεγάλης έπισκευής. Ὅθεν άνεκαινίσεν αὐτήν Μοναχός τις, Σαμουήλ ο Κωφός,(2) ήγουμενεύων έν αὐτῇ και εκ τῆς Χάλκης καταγόμενος. Ὁ Ἡγούμενος ούτος απέθανεν εις βαθύτατον γῆρας υπό πανώλους τῷ 1812. Ἡ εικών αὐτοῦ άνεστήλωται έν τῷ τῆς Μονῆς Συνοδικῷ, παριστάνουσα αὐτὸν έχοντα πρόσωπον ελαρόν, μακράν δέ λευκήν γενειάδα και σύνοψιν δια τῆς δεξιᾶς χειρὸς κρατοῦντα. Τὸν Σαμουήλ τοῦτον διεδέχθη ο ἥδη εκατοντούτης πατήρ Ἰάκωβος, άνδριος τήν πατρίδα, τέως προεστώς τῆς Ἐκκλησίας τῆς κωμοπόλεως τῆς νήσου.

Κατὰ τὸ 1831 πυρκαϊά απέτέφρωσε τήν Μονήν, οδὲ Πατριάρχης Γερμανός ο Δ΄. άνφικοδόμησε πάλιν αὐτήν κατὰ πολὺ μεγαλητέραν και κανονικωτέραν. Ἀνακαινίσας δέ και τὸν έν αὐτῇ ναὸν έτέλεσε τὰ έγκαίνια αὐτοῦ μετὰ πομπῆς μεγάλης τῷ 1844, σεπτεμβρίου 13, μεταβῆμισθείσης τῆς Μονῆς εις Σχολήν Θεολογίας, ἧς τὰ μαθήματα ἤρχιταν τήν 9 οκτωβρίου του αὐτοῦ έτους.

Ὑπερθεν τῆς πρὸς δυσμᾶς μεγάλης πύλης τῆς Μονῆς άναγινώσκεται τὸ έξῆς επίγραμμα, επί μαρμάρου έγκεχα-

(1) Σκαρλ. Βυζαντίου. Περιγρ. Κωνστ. τόμ. 2.

(2) Σκαρλάτος Βυζάντιος. Περιγρ. Κωνστ. τόμ. 2.

ραγμένον, ποίημα του άειμνήστου Κωνσταντίνου Οικονόμου.

« Χαῖρέ μοι άνθεμόεσσα Προπορτίδος άφθιτε κόρη,
Χαλιχίτις νῆσος, πᾶσιν άειδομένη!
Ἡ καλήν στεφάνην περι κριδεμ' έστεφάνωσαι,
Τήν δε Μοήν τῆς μεγάλης Τριάδος.
Φώτιος ἦν πρῶτος Πατριάρχης κείνος ο θεῖος
Δείματο, και ἔ Νέην έξοδόμησε Σιών
Ὡς δέ μόγησε χρόνῳ, Πατριάρχης καινίσεν άλλος,
Και μιν Ἔσοπτρον ές κλήσε Μητροφάνης.
Νὺν δ' αὐτήν τὸ τρίτον Πατριάρχης κύδιμος αἴτις
Τῆς Τριάδος λάτρις Γερμανός ιδρύσατο.
Ἐμφι δέ δώματ' έτευξεν άνάκτορα έμμεναι έσθ.λᾶ
Τῆς θεῆς σοφίης, πᾶσι διδασκομένης.
Ἄμβαν' ήθέων σεμνὸς χορὸς, ήρέμα ταρσῷ
Τὸν δ' άκμητι βιβᾶς ήμερόεντα λόφον.
Κ' ἦν δέ μέτωπ' ιδίη, γέρας έξεις· οἰσθά γαρ οὔτι
Τῆς άρετῆς ιδρῶ πρόσθεν έθηκε Θεός.

Ἐπί δέ τῆς γωνίας τῆς βορειοδυτικῆς πλευρᾶς του τοίχου έξωθεν τῆς Μονῆς άναγινώσκεται τὸ έξῆς έτερον του Οικονόμου επίγραμμα:

Ἴομεν ές Χάλκης νήσου Βυζαντίδος άκρην
Κείνον υπερέλλοντ' οἶκον έποψόμενοι.
Μέσος οδὲ Τριάδος θεῖος νεός· άμφι δέ πολλὰ
Δώματα, τῆς άρετῆς και σοφίης θάλαμοι.
Οἶην άγλαίην στίλβει δόμος! Ὡς δέ οἱ ἕψος
Ἴεται έπταπόρων έγγύθι Πλυιάδων!
Πάντη μὲν θυρίδεσι κεκαυμένος εκπεπέταται
Ζειδώροις αύραις ευαέρων άνέμων.
Πάντη δέ προτιδέρεται ήλιος, οὐδ' υπό γαίαν